

Књига пророка Данила – број десет

Процес

Jeff Pippenger

2023-12-05

У првој глави Данила, Данило је био одведен у ропство од седамдесет година које је прорекао Јеремија, и остао је тамо до прве године Кира.

И Данило оста до прве године цара Кира. Данило 1:21.

Тако је Данило проживео целокупну историју седамдесет година ропства, све до указа који је омогућио повратак древног Израиља да поново сазида и обнови Јерусалим.

А у првој години Кира, цара персијскога, да би се испунила реч Господња из уста Јеремијиних, Господ подиже дух Кира, цара персијскога, те он објави по свему царству своме, и још и писмено, говорећи. Јездра 1:1.

Стога је Данило симбол процеса испитивања сто четрдесет и четири хиљаде, који је започео 11. септембра 2001. године и траје до „декрета“, који означава позив на излазак из Вавилона.

И чух други глас с неба како говори: Изађите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њеним гресима, и да не примите од њених зала. Јер су њени греси допрли до неба, и Бог се опоменуо њених безакоња. Откривење 18:4, 5.

Седамдесет година ропства јесте период испитивања и очишћења сто четрдесет и четири хиљаде. Дана 11. септембра 2001. стигао је трећи тешко. Ово препознају једино они који прихватају темељне истине адвентизма. Прво тешко и друго тешко пионери су обоје исправно поистоветили са исламом. И на пионирској карти из 1843. и на пионирској карти из 1850. године, које је Елен Вајт одобрила и које су препознате као испуњење друге главе Авакума, ислам је означен као пета и шеста Труба. Последње три Трубе јесу Трубе тешкоће.

И погледах, и чух једнога анђела где лети посред неба, говорећи громким гласом: Тешко, тешко, тешко становницима земље од осталих гласова трубних тројице анђела, који још треба да затрубе! Откривење 8:13.

Ако постоје три трубе Тешко, и ако су прва и друга труба Тешко ислам, прилично је једноставно препознати да је и трећа труба Тешко такође ислам. Један елемент симбола ислама као труба Тешко јесте њихово задржавање, а затим и тренутак када бивају пуштене. Сестра Вајт поистовећује четири ветра из Откривења седме главе са „разјареним коњем“, који настоји да се „отргне“ и да за собом „донесе смрт и разарање“.

„Анђели задржавају четири ветра, представљена као разјарен коњ који настоји да се отргне и јурне преко лица целе земље, носећи на свом путу разарање и смрт.

„Зар ћемо спавати на самом рубу вечног света? Зар ћемо бити троми, хладни и мртви? О, кад бисмо у нашим црквама имали Духа и дах Божји удахнут у Његов народ, да би

стали на своје ноге и живели. Потребно је да увидимо да је пут узак и врата тесна. Али када прођемо кроз тесна врата, њихова ширина је без граница.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Четири анђела који задржавају четири ветра задржавају „гневног коња“ библијског пророштва који доноси смрт и разарање. У деветом поглављу Откривења, где су означене прва и друга труба Јао, поистовећен је један цар. Он је поистовећен у Откривењу 9,11.

И имаху над собом цара, анђела бездана, коме је име на јеврејском Авадон, а на грчком му је име Аполион, као онај који је над њима. Откривење 9:11.

Име, а тиме и карактер цара ислама, јесте Авадон на јеврејском и Аполион на грчком. И у Старом и у Новом завету, представљеним јеврејским и грчким језиком, карактер ислама налази се у значењу та два имена. У обе речи значење је „смрт и разарање“. Сестра Вајт каже да „гневни коњ“ кога четири анђела задржавају док се сто четрдесет и четири хиљаде запечаћују настоји да се отргне и на свом путу донесе „смрт и разарање“.

Прво помињање ислама у Светом писму јесте Исмаило, отац оних који држе религију ислама. У том првом помињању он је означен као дивљи човек, а реч преведена као „дивљи“ значи „дивљи арапски магарац“. Прво пророчко помињање ислама јесте симбол из породице коња, а коњ је начин на који су пионири приказали ислам првог и другог Тешко на две свете карте. Четири ветра из седме главе Откривења држе се под контролом, или су „задржавани“, док Бог не запечати свој народ. Процес запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде уједно је и процес испитивања и процес прочишћења.

Све ове пророчке илустрације представљене су Даниловим ропством у трајању од седамдесет година, почев од Јоакима, симбола оснаживања прве поруке, па све до „уредбе“ која позива мушкарце и жене да изађу из Вавилона. Обуздавање, а затим и ослобађање ислама, пророчка је одлика ислама као симбола библијског пророштва.

Када се на њих указује као на „четири ветра“, они се задржавају док слуге Божје не буду запечаћене. На почетку другог Тешко, у временском пророчанству од три стотине деведесет и једне године и петнаест дана, које се испунило 11. августа 1840, четири анђела, који представљају ислам другог Тешко, била су „одрешена“. На крају пророчанства, била су „задржана“.

Говорећи шестом анђелу који је имао трубу: Одреши четири анђела који су везани на великој реци Еуфрату. И бише одрешена четири анђела, која беху приправљена за час, и дан, и месец, и годину, да побију трећину људи. Откривење 9:14, 15.

Дана 11. септембра 2001. године, прва порука у историји сто четрдесет и четири хиљаде била је оснажена, када је ислам трећег Тешкоја био „ослобођен“. Али је одмах био „обуздан“. Сестра Вајт објашњава зашто се то догодило, али најпре треба да се сетимо да је сврха ислама у његовом првом библијском помињању била да разгневи народе, јер ће рука Исмаилова бити против свакога човека, и рука свакога човека против ислама.

И анђео Господњи рече јој: Ево, трудна си, и родићеш сина, и надени му име Исмаило; јер је Господ чуо невољу твоју. А он ће бити дивљи човек; рука ће његова бити против свакога, и рука свакога против њега; и живеће пред лицем све браће своје. 1. Мојсијева 16:11, 12.

Сврха ислама у библијском пророштву јесте да уједини све народе против ислама, унапред, пре него што Уједињене нације усмере свој гнев на држаоце суботе. Дана 11. септембра 2001. године, свако ко разуме 11. септембар као обележавање почетка понављања низа милеритских догађаја, постао је као „Данило“ када је био одведен у Вавилон на седамдесет година. Јоаким означава почетак тог процеса кушања, а ислам трећег Тешко тада је био пуштен, али одмах задржан под контролом, како би Бог могао да запечати свој народ.

„Ово виђење дато је 1847. године, када је било веома мало адвентистичке браће која су држала суботу, а и међу њима је мало ко сматрао да је њено држање од довољне важности да повуче линију између Божјег народа и неверника. Сада почиње да се види испуњење тог виђења. ‘Почетак тог времена невоље,’ који се овде спомиње, не односи се на време када ће зла почети да се изливају, него на кратко раздобље непосредно пре него што буду изливена, док је Христос у светињи. У то време, док се дело спасења приводи крају, невоља ће долазити на земљу, и народи ће се гневити, али ће бити задржавани да не би спречили дело трећег анђела. У то време ће доћи ‘потоњи дажд,’ или освежење од лица Господњег, да да силу снажном гласу трећег анђела и припреми свете да опстану у раздобљу када се буде изливало седам последњих зала.” Early Writings, 85.

Данилових седамдесет година отпочело је 11. септембра 2001. године, када је ислам био пуштен и разгневио народе тиме што је изненада и неочекивано ударио на звер из земље из Откривења тринаест. Ислам је затим био задржан, како би дело трећег анђела могло бити довршено. Дело трећег анђела јесте печатење Божјег народа, а када је то дело отпочело 11. септембра 2001. године, позни дажд је почео да „роси“. Прво поглавље Данила приказује процес испитивања сто четрдесет и четири хиљаде, који почиње 11. септембра 2001. године и траје све док други „глас“ из Откривења осамнаест не позове друго Божје стадо да изађе из Вавилона. Данило, дакле, представља народ који се сада налази у духовном ропству, све до самог завршетка процеса испитивања. Завршетак периода испитивања у првом поглављу Данила означен је као „крај дана“.

А по истеку дана које је цар одредио да их доведу, кнез евнуха доведе их пред Навуходоносора. И цар разговараше с њима; и међу свима њима не нађе се ниједан као Данило, Ананија, Мисаило и Азарија; зато стајаху пред царем. И у свакој ствари мудрости и разума, о којој их је цар испитивао, нађе их десет пута бољима од свих врача и звездара који беху по свему његовом царству. Данило 1:18–20.

Трећи испит, који представља пророчански лакмус-тест за Данила и тројицу достојних, био је онда када им је судио Навуходоносор, и када се показало да су „десет пута бољи од свих врачара и звездара што беху по свему царству његову.“ Трећи испит је представљен судом, а суд се догодио „на крају дана.“ У књизи пророка Данила, „крај дана“ јесте место где Данило

стоји у свом делу.

„Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће чинити безбожно; и ниједан од безбожника неће разумети; али ће разумни разумети.... Благо ономе који чека и доспе до хиљаду три стотине и тридесет и пет дана. А ти (Данило) иди својим путем до свршетка; јер ћеш почивати и стаћеш у свом уделу на крају дана.“

„Došlo je vreme da Danilo stane na svoje mesto. Došlo je vreme da svetlost koja mu je data pođe u svet kao nikada ranije. Ako oni za koje je Gospod toliko mnogo učinio budu hodili u svetlosti, njihovo poznanje Hrista i proročanstava koja se odnose na Njega biće uveliko uvećano kako se budu približavali završetku istorije ove zemlje.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1174.

Sestra Vajt poistovećuje „svršetak dana“ sa procesom očišćenja iz desetog stiha dvanaestog poglavlja Knjige proroka Danila. Ona često koristi deseti stih zajedno sa izrazom iz trinaestog stiha: „svršetak dana“.

„Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; али ће безбожници безбожно чинити; и нико од безбожника неће разумети; а мудри ће разумети.... Благо ономе који чека и доспе до хиљаду три стотине и тридесет и пет дана. А ти иди својим путем до краја; јер ћеш починути, и стајаћеш у своје уделу на крају дана.“

„Данило данас стоји на своје делу, и ми му треба да дамо место да говори народу. Наша порука треба да пође као светиљка која гори. ‘И у то ће време устати Михаило, велики кнез који стоји за синове народа твога; и биће време жалости какве није било откако је народа до тада; и у то ће време избавиће се твој народ, сваки који се нађе записан у књизи. И много оних који спавају у праху земаљском пробудиће се, једни на живот вечни, а други на срамоту и презир вечни. И разумни ће се сјати као светлост небескога свода, и који многе приведу праведности као звезде довека и заувек.’”

„Ове речи излажу дело које треба да вршимо у овим последњим данима. Ми нисмо ни напола будни. Немамо силу која је неопходна за извршење дела које мора бити учињено. Морамо доћи у живот, доћи у јединство. Сада, управо сада, морамо стајати на оном положају на којем ће покајање и опроштај бити упадљива обележја нашег дела. Не сме бити никакве свађе. Прекасно је да се упуштамо са Сотоном у његово дело заслепљивања очију. Прекасно је обраћати пажњу на заводљиве духове и науке демонске.“

„Наложено ми је да кажем да, када Свети Дух да језик и израз, видећемо дело учињено слично ономе које је учињено на дан Педесетнице. Христови представници деловаће разборито. Неће се наћи један човек овде и други тамо који настоје да руше и уништавају.“

„Пре него што се изврши одлука, пре него што дан прође као плева, пре него што вас снађе жестоки гнев Господњи, пре него што вас снађе дан гнева Господњег, тражите Господа, сви ви кротки на земљи, који творите суд Његов; тражите праведност, тражите кротост: можда ћете бити сакривени у дан гнева Господњег.“ Australian Union

Conference Record, March 11, 1907.

Запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, које је представљено седамдесетогодишњим Даниловим ропством у Вавилону, приказано је у дванаестом поглављу Данила, у десетом стиху. Тај стих носи печат „истине“, јер препознаје три корака који су обележја јеврејске речи „истина“. Многи ће се очистити, убелити и потом бити окушани. Данило и тројица достојних очистили су се страхом Божјим у првом поглављу, јер су одлучили да не једу вавилонску храну. Потом су показали лице које беше лепше и пуније од лица оних који су јели вавилонску храну. Њихово лице било је Христова праведност, која су беле хаљине. Потом су били окушани када су изашли на суд Навуходоносоров, на крају дана.

На „свршетку дана“, када Данило стане „у свој део“, „познање Христа и пророштава која се односе на Њега биће веома умножено“ за Божји народ. Навуходоносор је запазио да су у „свим стварима мудрости и разумевања“ Данило и тројица врсника „нађени“ да су „десет пута бољи од свих врача и звездара који беху по целом његовом царству“.

Прво поглавље књиге пророка Данила приказује искуство сто четрдесет и четири хиљаде, који пролазе кроз тростепени процес испитивања. Говорећи о том процесу, сестра Вајт каже: „Ове речи износе дело које ми треба да вршимо у овим последњим данима. Ми нисмо ни упола будни. Немамо силу која је неопходна за извршење дела које мора бити учињено. Морамо доћи у живот, доћи у јединство. Сада, управо сада, морамо стајати на оном положају на коме ће покајање и опроштај бити упадљива обележја нашег дела. Не сме бити никакве свађе.“

Процес испитивања који води ка „свршетку дана“ води ка васкрсењу двојице сведока у једанаестом поглављу Откривења. Дело које сада треба да чинимо јесте да прихватимо поруку од 11. септембра 2001. и да се пробудимо, као што је представљено мртвим сувим костима. „Морамо оживети, доћи у јединство.“ Када то учинимо, упадљива обележја нашег дела биће наше „покајање и опроштење“. Упадљиво обележје нашег дела представљено је Данилом у деветом поглављу, када он упућује молитву из двадесет шесте главе Левитске књиге, молећи за опроштење својих греха и греха својих отаца, док уједно признаје да је ходао насупрот Богу још од разочарања које је означило почетак времена одлагања 18. јула 2020. Он такође мора признати да је Бог ходио насупрот њему током тог истог раздобља. Данило представља оне који су прошли кроз ропство од „седамдесет година“, још од 18. јула 2020.

Седамдесет година представља симбол „седам времена“ из Левитске двадесет шест. Књига Дневника нас обавештава да је седамдесет година било раздобље током којег ће земља „уживати“ у суботама које јој није било допуштено да ужива услед побуне древног Израиља против завета из Левитске двадесет пете.

Да се испуни реч Господња из уста Јеремије, докле земља не ужије своје суботе; јер је, докле год је лежала пуста, почивала, да се наврши седамдесет година. 2. Дневника 36:21.

Као симбол пророчке „пустиње“, „три и по дана“ током којих су два сведока из Откривења једанаест лежала мртва на улици после 18. јула 2020. године јесу симбол „седамдесет година“, а такође и симбол „седам времена“. На „свршетку дана“ јесте симбол краја пророчких дана који су били запечаћени у књизи пророка Данила.

Године 1798. књига пророка Данила била је отпечаћена, и Данило је стао на своје место, спреман да испуни своју сврху.

„Када Бог човеку повери посебно дело које треба да изврши, он треба да стоји на свом месту и у свом уделу као што је чинио Данило, спреман да одговори на Божји позив, спреман да испуни Његову намеру.” Manuscript Releases, volume 6, 108.

Двадесет другог октобра 1844. године, у испуњењу осмог поглавља и четрнаестог стиха књиге пророка Данила, књига пророка Данила је поново стала на своје место. Године 1798. и 1844. представљају закључак првог и другог негодовања, и стога означавају крај „седам времена“. „Крај дана“ у књизи пророка Данила симбол је завршетка ропства које је представљено са „седам времена“. У четвртном поглављу књиге пророка Данила, Навуходоносор је живео као звер док је „седам времена“ пролазило преко њега. На „крају дана“ његово царство и разум били су му враћени.

И на свршетку тих дана, ја Навуходоносор подигох очи своје к небу, и разум мој врати ми се, и благослових Свевишњег, и хвалих и прослављах Онога који живи довека, чија је власт власт вечна, и царство Његово од колена до колена: и сви становници земље сматрају се као ништа; и Он чини по вољи својој у војсци небеској и међу становницима земаљским; и нема никога ко би Му могао задржати руку или рећи Му: Шта чиниш? У то исто време разум мој врати ми се; и ради славе царства мога, вратише ми се част моја и светлост моја; и моји саветници и велможе моје потражише ме; и утврдох се у царству своме, и изврсно величанство би ми придодато. Данило 4:34–36.

Крај времена запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде представљен је као „свршетак дана“, те стога представља симболички завршетак „седамдесет година“, а такође и „седам времена“. У то време, „покајање и опроштај“ биће обележја која представљају дело оних који су раније били мртви на улици која пролази кроз долину мртвих сухих костију.

Видљиво обележје дела покајања сто четрдесет и четири хиљаде представљено је у деветој глави Језекиљевој као „уздисање и вапај“. Када Божји народ исповеди и одбаци своје личне грехе, када призна да је понављао исте грехе својих отаца, када остави по страни своју охолост у мишљењу и призна да је ходио насупрот Богу, и такође да је Он ходио насупрот њима откако је време задржавања настало 18. јула 2020. године, тада ће се показати да имају „десет пута“ већу пророчку силу од свих осталих који се изјашњавају као мудраци у царству.

Процес запечаћења отпочео је ослобађањем, а затим и обуздавањем ислама. Тај процес се завршава онако како је и започео, када ислам буде поново ослобођен. Он бива ослобођен на крају дана времена запечаћења, што је за Данила био Киров указ који је позвао људе да изађу из Вавилона. Управо тамо, на крају дана очишћења, при суду над „указом“ о

недељном закону у Сједињеним Државама, верни ће се показати као они који поседују „десет пута већу“ пророчку силу.

„Сувише удаљавате долазак Господњи. Видела сам да је позни дажд долазио [изненада као] поноћни поклич, и са десет пута већом силом.“ Spalding and Magan, 5.

Разматрање другог поглавља књиге пророка Данила започећемо у следећем чланку.

„То је био поноћни поклич, који је требало да да снагу поруци другог анђела. Анђели су били послати с неба да пробуде обесхрабрене свете и припреме их за велико дело које је стајало пред њима. Најдаровитији људи нису били први који су примили ову поруку. Анђели су били послати понизнима и посвећенима, и подстакли су их да подигну поклич: ‘Ево, Женик иде; изађите му у сусрет!’ Они којима је поклич био поверен пожурили су, и у сили Светога Духа објавили су поруку и пробудили своју обесхрабрену браћу. Ово дело није почивало на мудрости и учености људи, него на сили Божјој, и Његови свети који су чули поклич нису му могли одолети. Најдуховнији су први примили ову поруку, а они који су раније предводили у делу били су последњи да је приме и помогну да се поклич још снажније разлегне: ‘Ево, Женик иде; изађите му у сусрет!’“ Рани списи, 238.